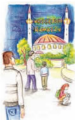
GÜNÜN İYİLİĞİ

İÇİNDEKİLER

KİRAZ AĞACI İLE ÇOCUK

Çocuk, o gün kiraz yemek istiyordu. Heyecanla koşarak kiraz ağacının yanına gitti. Ağaca yaklaşıp uzun uzun baktı. Bir tane kiraz istedi.

Mahcuptu kiraz ağacı, çocuğa ikram edecek bir tanecik meyvesi bile kalmamıştı.

Çocuğun pembe yanaklarını sıkarak,

– Meyvelerim yeni bitti. Sen şimdilik git, öbür haziranda gel. O zaman sana taze meyveler veririm, dedi.

Çocuk üzüldü, kırıldı. Kiraz ağacına darıldı. Koca ağaçta bir tanecik meyve kalmaz mıydı?

Çocuk üzülünce kiraz ağacı da üzüldü. Üzüntüden sararıp soldu. Tam dört ay boyunca incecik dalları kırıldı, uzun yaprakları döküldü.

Çocuk dört ay sonra, bir pazar günü, kiraz ağacının yanından koşarak geçti. Yalnızdı kiraz ağacı. Eski neşesini kaybetmişti. Etrafından dostları çekilmişti. Gölgesinde yaban otları bitmişti. Göçmen kuşlar onu terk etmişti. Dallarında yaban kuşları ıslık çalıyordu. Yaban ellerin şarkısını söylüyorlardı. Bir aralık göz göze geldiler. Kiraz ağacı ağlamaklı oldu. Çocuk, onu daha fazla üzmek istemedi. Hemen oradan uzaklaştı.

Tam dört ay sonra... Karlı bir kış günü çocuk ile arkadaşları kartopu oynarken kiraz ağacının yanına yaklaştılar. Kiraz ağacı kardan kıyafetler giyinmişti. Dalgın ve düşünceli idi. Kim bilir ne kadar da üşüyordu? Dallarına kar çiçekleri konmasa belki de kış mevsimine küsecekti.

Çocuk, kiraz ağacına sokuldu.

– Ey güzel ağaç! Güzel rengini kaybettin, kuşların gelmez oldu. Mutlu günlerin geride kaldı. Artık üzüntüyü bırak. Ben zaten kiraz yemeyecektim, diyerek onu teselli etmeye çalıştı.

Bu teselli, kiraz ağacını çok mutlu etti.

Baharın gelişi ile birlikte gökten üç cemre düştü. Biri havaya, biri suya, biri toprağa... Kiraz ağacı neler olduğunu anlayamadı. Beyaz bulutlar

getirildi, saf sular indirildi. Ağacın dallarına su yürütüldü. Rüzgâr oradan hiç ayrılmadı. Güneşin ışığı arttıkça artırıldı. Tomurcukların göbeğine çiçek olmanın müjdesi fısıldandı.

Tam dört ay boyunca rüzgâr emildi, ışık süzüldü, su içildi. Taze goncalar açıldı. Kısa zamanda büyüdüler. Nazlı birer çiçek oldular. Tez zamanda yetişip olgunlaştılar.

Küçük fidanlar bu işe çok şaşırdı. İyi bir hayat tecrübesi kazandılar. Hepsini taze bir heyecan sardı. Onlar da afacan kısmetlerini beklemeye başladılar.

Beklenen çocuk, kiraz mevsiminde çıkıp geldi. Kiraz ağacı bilseniz ne kadar çok sevindi. Çocuk, ağaca doğru koştu. Ağaç eğildi, çocuğu dalına aldı. Çocuk, ağacın tepesine kadar tırmandı. Çocuğun gözleri ışıldadı. Eli kınalandı, yüzü allandı, dili ballandı. Her yanı kiraza bulandı. Bir kiraz türküsü tutturdu. Onu duyan çocuklar da koşarak geldiler. Kiraz ağacı hepsine meyve verdi ve çocukların gönlünü aldı.

O gün bütün mutluluklar paylaşıldı. Geç kalanların kısmeti başka bahara kaldı.

İKİ ŞİŞE SU

Yaşlı kadın o gün, hayatının en güzel günlerinden birini yaşıyordu. Belki de hayatının en güzel orucunu tutuyordu. Akşam vaktini sabırsızlıkla bekliyordu. İftar vakti yaklaştıkça kalbini buruk bir sevinç kaplıyordu. Torunu ile birlikte yola düştüler. Çocuklar gibi seviniyor; bir kuş gibi kanat çırparak meydana doğru yol alıyordu. Çok yorulmuştu.

Susuzluktan kuruyan dudaklarını ıslatarak,

– Ne kadar yolumuz kaldı evladım, dedi.

– Çok az bir mesafe kaldı, babaanne.

– Tahminen ne kadar yol yürüyeceğiz?

– Beş yüz metre bile kalmadı.

Meydana yaklaştıkça yüreği ferahlıyor, heyecandan kalp atışları artıyordu. Dudakları kıpırdıyor, sürekli olarak dua ediyordu. Ruhu bedeninden en az yirmi yaş daha gençleşmişti. Bugün ezan bir başka okunmalıydı. İftar yapmak için bütün âlem oruç tutmalıydı.

Torunundan aldığı güçle adımlarını hızlandırdı. Yorgun bedeni kalabalıklar arasında yalpalanıyordu. Nihayet iftar çadırı göründü. Çadırın önünde ay yıldızlı bayrağımız nazlı nazlı dalgalanıyordu. Başını kaldırdı. Hüzünlü gözlerle bayrağımıza baktı. Bir süre öylece bakakaldı. Gözlerinin ışığı yeniden güç kazanmıştı.

Kim bilir kaç yıl, bu meydanda bayrağımızın dalgalanmasını hayal etmişti? Kim bilir kaç yıl, kelimeler boğazında düğümlenip kalmıştı? Memleket türkülerini duyabilmek için kaç kez sınır boylarından esen rüzgârı yoklamıştı. Kaç kez yanık türküler eşliğinde oturup ağlamıştı. İşte bu akşam, hasret ateşi biraz olsun dinecekti.

Çadıra doğru yöneldiler. Müslüman mahallelerde de ezanlar okunmaya başlandı. Ezanla birlikte içeri girdiler. Çadırın son yolcuları da yemeklerini almak üzere idi. Sırada bekleyen herkes onlara yol verdi.

Servis tabakları hemen hazırlandı. Yemeğin yanına birkaç tane hurma ile birer şişe de su konmuştu. Kendilerine oturacak yer gösterildi. Hiç beklemeden yerlerine oturmaları gerekiyordu. Fakat yaşlı kadın bir anda geri döndü.

Su dağıtan görevliye yönelerek,

– Evladım, bir şişe su daha alabilir miyim, dedi.

Görevli:

– Teyzeciğim, servis tabağının içinde zaten bir şişe su var, dedi.

Yaşlı kadın:

– Evet, ama ben bir şişe daha almak istiyorum, dedi.

Bu ısrar karşısında kendisine bir şişe daha su verildi.

Suyu uzatırken de şaka yollu olarak,

– Teyzeciğim çok mu susadın, dedi.

Yaşlı kadın olduğu yerde dondu kaldı. Ağlamaklı oldu. Ay yıldızlı bayrağımıza doğru yönelerek bir süre sessizce bekledi. Bakışlarında, ezanlarını kaybetmiş camilerin sessizliği belirdi.

Onun hareketsiz duruşu, görevlinin dikkatini çekti. Şaka yaptığına çoktan pişman olmuştu.

Sözünü düzeltmek istercesine,

– Teyzeciğim, seni üzecek bir şey söylemedim ya, dedi.

Yaşlı kadın hislerine yenik düşmüştü. Gözyaşları yağmur taneleri gibi boşaldı. Bir yandan gözyaşlarını silerken, bir yandan da konuşmaya devam etti.

– Yavrum, dedi. Bugün, ramazanın son günüdür. Duydum ki Türkiye'den gelen kardeşler bu çadırda iftar yemeği veriyorlarmış. Burada dağıtılan sular da Türkiye'den getirilmiş. Ben bu sulardan almak için o kadar yol yürüdüm ki, diyebildi.

Gözyaşlarını sildi. Hırkasını düzeltti. Hırkanın üstündeki hilâl motifini kalbinin tam üzerine koydu. Tekrar hıçkırıklara boğuldu. Konuşmak istedi. Fakat kelimeler boğazında düğümlenmişti

Herkes şaşkınlık içinde kalmıştı. Yaşlı kadın bir süre sonra toparlandı. Tabaktaki bir şişe suyu havaya kaldırarak konuşmasına devam etti.

– Bu şişedeki su ile iftar edeceğim, dedi. Sonra da ikinci şişeyi havaya kaldırdı.

Ağzından, hislerimizi sarsacak şu cümleler döküldü.

– Bu şişeyi ise özenle saklayacağım. Görüyorsunuz ya, ben yaşlı bir kadınım. Bu dünyada günlerim sayılıdır. Tüm sevenlerime vasiyet ediyorum. Ben ölünce ikinci şişedeki suyu mezarımın üzerine döksünler. Beni Türkiye'nin serin sularıyla kabre koysunlar, dedi.

Bu söz üzerine orada bulunan herkes hüngür hüngür ağladı.

KÜÇÜK ÇAM AĞACI

Odamın penceresine doğru uzanan sevimli bir çam ağacı var. Bu küçük ağaç, yakın dostlarım arasındadır. Zaman zaman onunla konuşurum. Ben ona gördüklerimi, bildiklerimi anlatırım. O da bana düşündüklerini ifade eder.

Küçük çam ağacı, bugün karlara bürünmüş, sevimli, beyaz bir ağaç olmuş. Ona hiç bu kadar yakınlık duymamıştım. Bir aralık çam ağacı ile göz göze geliyoruz. Benim üzgün oluşuma nisbet o, dimdik ayakta duruyor. İncecik dallarıyla penceremi tıklıyor.

– Bir güzellik yapmak istersen pencereni aç; sana mis gibi hava göndereyim, diyor. Pencereyi hemen açıyorum. İçeriye mis gibi temiz hava giriyor. Ben, ona ellerimi uzatıyorum; o da bana dallarını uzatıyor. Merhabalaşıyoruz.

– Seni çok üzgün gördüm, diyor.

– Evet, diyorum. Çok üzgünüm. Dedemin ölümüne fena hâlde üzülüyorum.

– Sen ölümden korkuyor musun, diyor?

– Başımı önüme eğiyor; evet der gibi, hafifçe sallıyorum. Çam ağacı devam ediyor.

– Ben ölümden korkmuyorum, diyor. Bunca dalı yaprağı bırakıp gitmekten korkmuyorum. Hem ölüm dediğin nedir ki? Ölüm olmasaydı hayat yol bulamazdı. Bir çekirdek patlamadan içinden filiz çıkmıyor.

Doğrusu çok şaşırıyorum.

Çam ağacı devam ediyor.

– Şu bahçeye dikkat et. Bahar gelince canlanıp tomurcuk açıyorlar. Tomurcuğun içinden rengârenk çiçekler çıkıyor. Her bir çiçek, lezzetli bir meyveye dönüşüyor. Meyveler olgunlaşıyor. İçinden onlarca çekirdek çıkıyor. Çekirdekler toprağa düşerek yeniden canlanıyorlar. Bir çiçekten onlarca hayat fışkırıyor. Hiçbirisi yok olmuyor. Hiçbirisi hayatın ve ölümün önünde duramıyor, diyor.

Çam ağacını ağzım açık dinliyorum.

– Sen kaç yaşındasın, diyorum.

Çam ağacı üst dallardan alt dallara doğru parmak hesabı ile yaşını hesaplıyor.

Bir süre sonra,

– On iki yaşındayım diyor. Bu yaşta bu bilgelik; doğrusu çok hayret ediyorum.

Hafiften kar yağmaya başlıyor. Ben de üşümeye başlıyorum. Çam ağacı ile vedalaşıp yatağıma uzanıyorum. Karlar hızlanıyor, çam ağacı beyazlara bürünüyor. Yüzüm çam ağacına dönük, öylece uyuyakalmışım.

Rüyamda dedemi görüyorum. Beyaz kefeni yırtmış. Hayatın çekirdeğini kırmış. Bastonu atmış. Gözlüğü çıkarmış. Kocaman göbeği bile eritmiş. Eşofmanlarını ve spor ayakkabılarını giymiş. Tuba ağaçlarının gölgesinde yürüyüş yapıyordu.

ÜÇ KOLİ KAYISI

Ahmet Bey, sevkiyata çıkacak kolileri alarak kamyonete yerleştirdi. Sevkiyat listesini teslim aldı. İsimleri ve adresleri de kontrol etti. Fakat listeyi görünce çok şaşırdı. Çünkü listede kendi adına gönderilmiş üç koli kayısı vardı. Evet, tam üç koli kayısı kendi adına gönderilmişti. Hem de hiç tanımadığı bir kimseden.

– Bir yanlışlık olabilir, dedi.

Büroya girerek adresleri tekrar kontrol etti.

– Hayır, bir yanlışlık yok, dedi.

Kolileri son kez saydı. Nerdeyse üçte ikisinde kayısı vardı. Zaten kırmızı şapkalı mavi kamyoneti

görenler, yine bir yerlerden kuru kayısı geldiğini anlarlardı. Bu mevsimde kayısıdan başka ne gelirdi ki?

O gün emanetleri sahiplerine teslim etti. Akşamüstü araçta sadece birkaç koli kalmıştı. Diğer adreslerin yeri tamamdı. Fakat bu üç paket ne olacaktı? Ahmet Bey, bu kolileri bir kenara ayırdı.

Akşam, büroya gelince tekrar sordu.

– Herhangi bir bilgi güncellemesi oldu mu?

– Hayır.

Demek, bir yanlışlık yoktu. Adresler ve isimler doğru idi. Peki, bu paketleri kim, niçin göndermişti?

Bu düşünceler içinde eve gitti. Durumu eşine anlattı. Eşi de çok şaşırdı. Birlikte fikir yürüttüler.

– Acaba bu kolileri kim gönderdi?

– Bizi tanıyan birisi olmalıdır.

– Adresimizi bilen birisi olmalıdır.

– Evimizin adresini nereden almıştır?

– Malatya bürosundan almış olabilir.

– Malatya'da oturan bir yakınımız da yok ki.

– Adını ilk kez duyduğumuz bir insan, bize niçin kayısı göndersin ki?

Ahmet Bey ertesi gün, kayısı gönderen kişiyi aradı.

Kendini tanıttıktan sonra sordu.

– Beyefendi, kolileri gönderdiğiniz kişi benim. Belirttiğiniz adres de benim evimin adresi.

– Evet, kayısıları size göndermiştim.

– Affedersiniz; ben, sizleri tanımıyorum, siz beni tanıyor musunuz?

– Sizi biraz tanıyorum. Geçen yaz; büronuzda tanışmıştık. Her sene kargonuz aracılığıyla kayısı göndeririz. Yıllarca bize hizmet sundunuz. Kayısı üzerinde bir göz hakkınız olmalıdır, dedi.

– O kadar mı tanıyorsunuz?

– Evet.

– Yani o kayısılar bana mı ait?

– Evet, size ait.

Ahmet Bey bir an durakladı. Sonra da,

– Beyefendi, hediyeniz için çok teşekkür ederim. Beni mahcup ettiniz. Buna gerek yoktu, dedi.

Telefondaki ses,

– Bu, bizim ahlâkımızın gereğidir. Ağız tadıyla yiyebilirsiniz. Afiyet olsun, dedi.

Ahmet Bey'in zihnindeki düğüm çözülmüştü. Depoda bekleyen kayısıları alıp evine götürdü. Gönderici adını ve adresini bir tarafa not etmeyi de unutmadı.

O yıl kayısıları komposto ve reçel olarak değerlendirdiler. Her yemekte sadece adını bildikleri dostlarına dua ettiler.

Bir bahar günü bu dostlarını ziyarete gittiler. Giderken çeşitli hediyeler götürdüler. Uzun yıllar sürecek olan bir kayısı dostluğu başladı.

Ev sahibi,

– Umarım hediyelerimizi beğendiniz, dedi.

Ahmet Bey:

– Bugüne kadar tattığım en güzel kayısı idi, dedi.

İki aile kısa sürede samimi dost oldular. Unutulmaz bir hafta geçirdiler. Birlikte kayısı bahçelerini gezdiler. Ağaçlara salıncak kurup çocukları

salladılar. Onları eğlendirdiler. Yöresel lezzetleri tattılar.

Artık ayrılık vakti gelmişti. Bir hafta sonra yola çıktılar. Ayrılırken iki dost tekrar el sıkıştı. Kalplerinin sıcaklığı yüzlerine yansımıştı. Güzel bir niyet üzerinden uzun bir dostluk köprüsü kurulmuştu.

YUSUF

Nergis sokak her zamanki gibi neşeli idi. Çocuk sesleri, akasya gölgelerini şenlendirerek ana caddeden okul bahçesine doğru akıyordu. Burası büyükçe bir kavşağın ağzı idi. Üç okulun öğrencisi bu kavşakta birleşir, yine bu kavşaktan ayrılarak yollara dizilirlerdi.

Yusuf, günün en kalabalık saatlerinde sokağın başına gelir, elma şekerlerini tablanın üzerine dizerek tanıdık muhabbetine başlardı. Çocuklar tezgâhın başına üşüştü mü iş zorlaşır. Öyle ya bunca çocukla başa çıkmak kolay değil.

– Yusuf Ağabey, bana iki tane ver, birisi sıra arkadaşıma.

– Yusuf Ağabey, benim paramı annem verecek. Bir tarafa not etmeyi unutma.

– Yusuf Ağabey, ben iki tane parası verdim birisini aldım, diğerini sonra alırım.

Anneler, küçük çocukları buraya kadar getirir, kavşaktan karşıya geçirip okula bırakırdı. Yusuf'un tezgâhına uğrayan anneler mutlaka ondan elma şekerini alır, birbirleriyle söz birliği etmişçesine paranın üstünü bırakırlardı.

O zaman Yusuf ısrar ederdi.

– Abla paranın üstünü almayı unuttun.

– Üstü kalsın oğlum.

– Olmaz abla, ben hakkımı aldım. Bu para sana aittir.

– Bir dahaki sefere para vermeden alırız, oğlum.

Yusuf ısrarla para üstünü verirdi. Sonra da cebinden küçük defterini çıkarır para üstünü almamakta ısrar eden annelerin ismini bu deftere not ederdi. Defterde o kadar çok isim vardı ki şaşırmamak mümkün değil. Bazı çocuklar bile para üstünü almayı unutur, ancak kendilerine hatırlatılınca alırlardı. Meğer bu mahallenin insanı ne kadar da dalgınmış. Onları bu kadar unutkan yapan şey ne olabilirdi acaba?

Bazen elma şekerleri erkenden biterdi. O zaman sevinirdi. Tezgâhı kapatır hemen eve dönerdi. Annesine müjdeyi verirken gözlerinin içi gülerdi.

– Az kaldı anneciğim; böyle devam ederse bir sonraki kafileyle umreye gideceğim, derdi.

Onun umreye gitmek için elma şekeri sattığını duymayan kalmamıştı. Fakat umreye gitmek için daha fazla çalışması gerekiyordu. Çünkü elma şekeri satmakla para birikmiyordu. Ya bir yıl daha bekleyecek, ya da biraz daha gayret edecekti. Yusuf, gayret etmeyi tercih etti. Kararlıydı, bu yıl mutlaka umreye gitmeliydi. Fakat küçük gayretlerle bu iş olur muydu?

Bir gün kafile başkanından müjdeli bir haber aldı. Kafile içinde bir çekiliş yapılmıştı. Çekiliş sonunda şanslı bir kişinin uçak bileti karşılanacaktı. Bu şanslı kişi ise Yusuf'tan başkası değildi.

Artık yol açılmıştı. Umreye gitmenin zamanı gelmişti. Yusuf, yol hazırlığına başladı. Yakın çevresi ile vedalaştı. Küçük cep defterini de eşyalarının arasına koydu. Umreye gitmek üzere kafileye karıştı. Kafile içinde Yusuf'u tanımayan, bilmeyen yoktu.

Yusuf çok sevdiği Kâbe'ye vardı. Hayatta en büyük isteklerinden birine kavuşmuştu. Gönül huzuru ile ibadet etti. Kutsal mekânları ziyaret etme imkânı lütfeden Rabbine binlerce kez şükretti. Umrede kaldığı süre içinde kendilerine kolaylık gösteren herkes için dua etti. Fakat umre günleri sayılı idi. Artık dönüş zamanı yaklaşmıştı.

Dönmeden önce alışverişe çıktı. Sevdiklerine birer hediye aldı. Hediyeleri ayrı ayrı paketledi. Her bir paketin üzerine bir hadis yazdı. Üzerlerini de süsledi. Kendisine yardımcı olan herkesi niyeti ölçüsünde memnun etmeye çalıştı.

GÜNÜN İYİLİĞİ

Bizler iyilik yapmayı çok severiz. Kötülük yapmayı hiç sevmeyiz. Yaptığımız iyilikleri birbirimize anlatırız. Öğretmenimiz bizi iyilik dersinde susturamaz. Henüz yapılmamış sayısız iyiliğimiz var, bizi bekliyorlar. Biz de zamanının gelmesini bekliyoruz. Bütün saatleri ve dakikaları iyiliğe ayarladık. Akreplerle bile işbirliği yaptık.

Sınıfımıza, iyiliklerimizi sergileyecek panolar astık. Başta biz çocuklar olmak üzere kuşlar ve balıklar seferber olduk. Dünyadaki bütün çocukları izlemeye alacağız. En güzel iyilikleri tespit edeceğiz. Sonra da getirip sınıf panomuza asacağız. Tabiî ki panomuz bunca iyiliği kaldırabilirse.

Önce serçelere haber verdik. Uçtular, tüm dünyaya dağıldılar. Kuzeyden gelen leylekler güneydekilere haber uçurdu. Ardından gönüllü bir sürü kuş harekete geçti. Bazı sürüngenler de bize gönüllü rehberlik yaptı. Yerde biz çocuklar, gökte kuşlar, denizde balıklar iyilik avına çıktık. İyilikler gökten düşmüyor ya, bakın kim yapıyormuş bu iyilikleri?

İlk haberi bir martı getirdi. Gönlü zengin bir çocuk kuzey buz denizinde Eskimolara parka dağıtıyormuş. Eskimolar bu yıl üşümeyecek, ısınmak için ateş yakılmayacak ve buzullar erimeyecek anlaşılan.

İkinci haber Amerika kıtasından… Amerika başkanının oğlu, babasıyla birlikte gizli bir toplantıya katılmış. Bu bir soğuk savaş toplantısıymış. Bu soğukta savaş mı olur? Çocuk, toplantı sonucunu eline almış. Savaş kelimesinden 'S' harfini silmiş, yerine 'L' yazmış. Böylece 'savaş' olmuş 'lavaş.' Sudan sebeplerle yapılacak bir savaş daha önlenmiş.

Ertesi gün, savaş uçakları Sudan sahillerine lavaş ekmeği bırakmış. Ekmeklerin arasında kızarmış et, biber, patlıcan ve kuru soğan varmış. Haber ormanlar kralı ASLAN.

Üçüncü haberi bir akbaba getirdi. Haber Afrika'dan. Bir karga, ekmek arası peynir getirmiş. Tam ısırıp yiyecekken yanı başında bir inilti duymuş. Bakmış ki bir çocuk açlıktan ölmek üzere. Ekmeğini hemen çocuğa vermiş. Çocuğun hayatını kurtarmış. Karganın peynirli haberine çocuklar önce inanmadılar. Meleklere göz kırptılar.

Melekler,

– Evet, biz de gördük, deyince haberi en başa koydular.

Dördüncü haber Çin'den… Çinli bir çocuk, sofradaki ekmek kırıntılarını parmak ucuyla toplamış yemiş. Tabağın dibindeki pirinçleri silmiş süpürmüş. Daha da olsa yermiş. İsrafın küçüğü, büyüğü olmaz der, hepsini önlermiş. Haber, saksağandan.

Beşinci haber, Büyük Okyanus'tan… Haberi balıklar leyleklere anlatmış. Okyanus ortasında bir geminin pusulası bozulmuş. Kaptan rotayı şaşırmış. Yedek pusulayı da evde unutmuş. Bütün yolcular tedirgin olmuşlar. Güç bela Papua Yeni Gine sahillerine ulaşmışlar. Ada sahillerinde pusulacılık oynayan çocuklar varmış. Kaptan, çocuklara durumu

anlatmış. Çocuklar ellerindeki pusulayı hemen kaptana vermişler.

Yalnız kıvırcık saçlı küçük çocuk,

– Bana ne, ben pusulamı isterim, diye tutturmuş. Kaptan, çocuklara bir küp dolusu çikolata vermiş. Olay tatlıya bağlanmış.

Sırada yüzlerce haberimiz var. Çocuklar, kuşlar ve sudan çıkmış balıklar okul bahçesinde sıra olmuşlar. Okulun bütün panolarını da kullansak bunca iyiliği sığdıramayız. İyisi mi iyilik yapmalı denize atmalı. Balık bilmese de Bilen bilir.

OTOBÜSTE YER YOK MU?

Ahmet ile Fırat heyecanlı bir şekilde konuşuyorlardı.

– Bak, yaşlı bir amca ağlıyor.

– Hangisi?

– Şu, ayakta duran.

– Niçin ağlıyor acaba?

Birlikte, otobüsün arkasına doğru ilerlediler. Arka tarafa güçlükle vardılar. Yaşlı adam hâlâ ağlıyordu.

İki kardeş, bu ihtiyarın yanına yaklaşarak meraklı sorular sordular.

– Amca, niçin ağlıyorsun?

Adam, cevap vermek istemedi. Uzaklara bakıyor gibiydi. İki kardeş soruyu değiştirerek sordu.

– Amca, nasılsın?

Yaşlı adam, gözyaşlarını silerek,

– Teşekkür ederim evlatlarım, siz nasılsınız, diyebildi.

– Biraz iyiyiz, biraz kötüyüz.

– Neden?

Fırat, çantasından karneleri çıkarıp gösterdi.

– İşte bunun için çok iyiyiz, çok sevinçliyiz, dedi.

Yaşlı adam, karneye ve takdir belgelerine bakınca yüzünü tebessüm kapladı.

– Tebrik ederim, buna tabi ki sevinilir. Peki, sizi üzen şey nedir, diye sordu.

Fırat:

– Beşinci sınıfı bitirdik. Öğretmenimizden ayrıldık, dedi. Seneye başka bir okula gideceğiz. Öğretmenimizi şimdiden özlemeye başladık.

Yaşlı adam:

– Sizin gibi çocukları hangi öğretmen unutur? O da, sizden ayrıldığı için üzgündür, dedi.

Asıl soruyu sormanın zamanı gelmişti.

Ahmet dayanamayıp sordu.

– Peki, amca, sen niye üzülüyorsun?

Yaşlı adam, bu meseleyi konuşmak niyetinde değildi. Fakat şu sevecen çocukları da kıramazdı.

– Yavrularım, dedi. Ben, seksen iki yaşındayım. Güçlükle ayakta duruyorum. Hastaneye zor şartlarda geldim. Gün boyu hastanede idim. Çok yoruldum. Zaten hastalığım da hayli ilerlemiş. Dönüş yolunda yine ayaktayım. Kimse bana yer vermedi. Buna çok üzüldüm, dedi.

İki kardeş de çok üzüldü.

Ahmet:

– Amca, otobüsteki yolcular adına senden çok özür dileriz, dedi.

Onları dinleyen bir kaç kişi de adama hak verdi. Kendilerini eleştirmeye başladılar. Bir genç yerinden kalktı ve yaşlı adama yer verdi. Yaşlı adam teşekkür ederek oturdu.

Bir yandan da anlatmaya devam etti.

– Biz, çocukluğumuzda yaşlılara, bayanlara, gazilere, büyüklere yer verirdik. Onların yanında oturmazdık, dedi. Şimdi sizler adına üzülüyorum. Bu değerleri kaybettiğiniz için üzülüyorum. Yalnızca siz değil, şu otobüsteki herkes benden özür dilese acaba, o değerler geri gelebilir mi, dedi.

MEHMET BEY

Mehmet Bey, yıllarca Elazığ Cezaevi'nde infaz koruma memuru olarak görev yaptı. Cezaevinde çalışırken mahkûmlarla çok iyi bir diyalog kurmuştu. Mahkûmlar, onu çok severlerdi. Hatta ona 'ağabey' diye hitap ederlerdi. Onun sözünden hiç çıkmazlardı.

Bu samimiyet zamanla o kadar ilerledi ki bir zaman sonra kendisine 'baba' diye hitap etmeye başladılar. O da babalığın gereğini yerine getirirdi. Onları öz evlatları gibi severdi. Problemleriyle

birebir ilgilenirdi. Cezası dolup da cezaevinden ayrılanlar, bu vefalı insanı hiç unutmadılar. Her bayramda mutlaka ararlardı. Bazen ziyaretine gelenler de olurdu.

Mehmet Bey, mahkûmlarla ilgilendiği kadar onların geride kalan mağdur aileleriyle de ilgilenirdi. Mahkûm ailelerini arar, onların hatırını sorar, mahkûmlar hakkında bilgi verirdi. Onlarla ilgili haberleri de mahkûmlara iletirdi. Bir müjde aldığı zaman çocuklar gibi sevinir, onu mahkûmlara ulaştırmak için acele ederdi. Onlarla birlikte sevinir, onlarla birlikte ağlardı.

Bu iletişimi ev telefonu ile sağlardı. Bu yüzden faturaları çok yüksek gelirdi. Maaşının yarısını telefon faturalarına ayırdığı olurdu. Hanımı bu durumda eşine moral verirdi.

– Efendi, sen o insanların sevgisini kazanırsan, Allah da sana hayır kapılarını açar, derdi.

Yıllarca çalıştığı kurumdan nihayet emekli oldu. Emekli olduğunda cezaevinde sanki yas vardı. Mahkûmlar ağlıyordu. Adeta babalarını kaybetmiş gibiydiler. Mehmet Bey emeklilik sonrası kuruma uğrar, mahkûmlarla ilgilenirdi.

Emeklilik hayatını değerlendirmek isteyen Mehmet Bey bir bağ satın aldı. Bağın içine iki katlı güzel bir ev yaptırdı. Bağın alt tarafında ise bir köy yolu geçiyordu. Bu yolun çok sayıda yaya yolcusu vardı. Mehmet Bey onlara su, meyve sebze ikram verirdi.

Yolcular ile kısa zamanda samimiyet kurdu. Yolcular, bu bağ sahibini çok sevdiler.

Ne zaman bağa uğrasalar yolcuların eline bir poşet verir,

– Bahçeden istediğiniz kadar meyveyi ve sebzeyi alın, derdi.

Yolcular, bahçeye girince de kesinlikle yanlarında durmazdı. Rahat davransınlar diye oradan uzaklaşır, başka bir iş ile uğraşırdı.

Bu durum herkesin dikkatini çekerdi. Bir gün yolculardan birisi sordu.

– Mehmet Ağabey, bizim için çok fedakârlık yapıyorsun. Yolculara su ikram ediyorsun. Meyve, sebze veriyorsun. Bunun için ne kadar teşekkür etsek azdır. Fakat merak ediyorum. Neden meyveleri kendi ellerinle seçmiyorsun? Böylesi daha güzel olmaz mı?

Mehmet Bey kısa süre düşündükten sonra dedi ki,

– Meyveleri kendim seçmem. Yolcular kendi eli ile seçerlerse hem en iyisini alırlar, hem de memnun kalırlar. Böylece malımda kimsenin gözü kalmaz, dedi.

Bu kadar ince düşünmesi etraftan takdir topluyordu. Öyle ki onun bahçesinden meyve alanlar zamanla vermeye de alıştılar. Çevre köylerden çörek, yumurta, tavuk gibi hediyeler getirmeye başladılar. Torunlarına kazak örenler de oluyordu.

Mehmet Bey'in bir de bağ komşusu vardı. Bu komşu, bağını sulamakta güçlük çekiyordu. Bu yüzden bahçesinden istediği verimi alamıyordu. Mehmet Bey, komşusunun durumuna çok üzülüyordu. Sonunda bir çare buldu. İki bağın arasına su kuyusu vurdu. Kuyudan bol miktarda su çıktı. Suları ortak kullandılar. Komşusu sevinçten uçuyordu. Çünkü kurumaya yüz tutmuş bahçesi suya kavuşmuştu.

Kuyunun etrafındaki diğer bahçe sahipleri de bu sudan istifade ettiler. Etrafta susuz bahçe kalmadı. Ağaçlar boy atıp gelişti. Bahçelerde yeni

fidanlar yetişti. Ağaçların gölgesinde yeni dostluklar filizlendi.

Mehmet Bey hayatın her alanında iyilikler yapıyordu. O, iyilik yaptıkça etrafı şenleniyor, hayır kapıları sonuna kadar açılıyordu. Bu kapılar her gün biraz daha genişleyerek devam ediyordu.

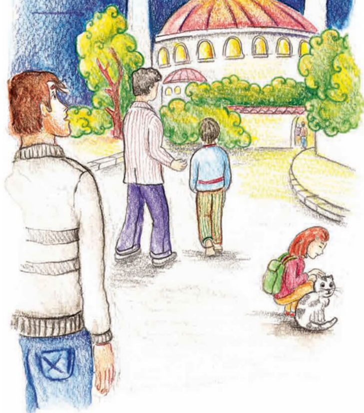
RAMUEL - RAMAZAN

Ramuel, uluslar arası bir şirketin Türkiye temsilcisi idi. Ülkemize geleli henüz birkaç ay olmuştu. Fakat ülkemizi ve kültürümüzü çok sevmişti. Bu sevgi ona yeni dostluklar kazandırmıştı.

Ramuel, işten artan zamanlarda kültürel etkinliklere katılırdı. Akşamları da Ortaköy'deki meyhanelere takılırdı. Geç saatlere kadar burada eğlenirdi.

Bir akşam vakti evinden çıktı. Yine meyhaneye gidiyordu. Fakat bu akşam İstanbul çok farklı idi. İnsanlarda bir telâş vardı. Caddeler ışıklandırılmıştı. Meydana büyük çadır kurulmuştu. Ramuel, bu değişikliğe bir anlam veremedi. Hızla meyhaneye doğru ilerledi.

Meyhaneye varınca onu bir sürpriz daha bekliyordu. Meyhanenin ışıkları sönük, kapısı ise kapalı idi. Kapıda şu ifade yazılı idi. 'Ramazan dolayısıyla kapalıyız.' Hemen arka sokaktaki meyhaneye gitti.

HOSGELDIN
RAMAZAN

Hayret; o meyhanenin kapısında da aynı ifade vardı. 'Ramazan dolayısıyla kapalıyız.' Neden sonra yanındaki lokantanın da kapalı olduğunu fark etti. Ramuel, çok şaşırmıştı. Ramazan kimdi? Bu ismi hiç duymamıştı.

İçinden, "Ramazan diye birisi eğlence yerlerini kapatmış. Bu adam çok güçlü biri olmalı. Şehrin yöneticilerinden biri olabilir. Bir ihtimal daha var. Belki de bir son dakika gelişmesi oldu. İçki yasaklandı. İçkili yerler kapatıldı." dedi.

Bu düşünceler içinde ilerlerken şirketin Türk müdürlerinden birini arayıp sordu.

– Müdür bey, ramazan diye birisi meyhaneleri kapatmış. Kimdir bu ramazan?

Müdür Bey:

– Ramazan ayı, müslümanların mübarek ayıdır. Bu ayda oruç tutulur. Lokanta ve meyhaneler doğal olarak kapanır, dedi.

Bu sözler onun kafasını daha da karıştırdı. Hemen ikinci sorusunu sordu.

– Oruç ne demek?

Müdür Bey, orucu kısaca özetledi. Fakat Ramuel'in şaşkınlığı hiç geçmedi. Son sorusunu da sordu.

– Peki, sizinkiler ramazan akşamları nereye takılırlar?

Müdür Bey:

– Camilere giderler. Teravih namazı kılarlar, dedi.

Ramazan, oruç, teravih derken Ramuel'in kafası tamamen karıştı. Bu sorulara cevap bulmanın tek yolu vardı. O da, halkın arasına karışmak ve olup biteni anlamak.

Bu arada yatsı ezanı da okunmaya başlamıştı.

Kendi kendine, "Ayin vakti ilan ediliyor." dedi. Hemen Ortaköy Camii'ne gitti. İçeri girdi. Müezzinin yanına yaklaştı.

– Ayinlerinize izleyici olarak katılabilir miyim, dedi.

Müezzin Efendi:

– Tabi ki katılabilirsiniz, dedi.

Ramuel, teşekkür ederek cemaati göreceği bir yere oturdu. İlk kez teravih namazı kılan insanları görmüştü. Çok heyecanlıydı. Özellikle secdeye gidişlerine hayran kalmıştı. Her selâmdan sonra okunan salâvat ise onu derinden etkilemişti.

Namazdan sonra İmam Efendi ile de görüştü. Kendisini kabul ettikleri için çok teşekkür etti.

İmam Efendi:

– Yarın da bekleriz; isterseniz her gün akşam gelebilirsiniz, dedi.

Ramuel:

– Yarın da mı ramazan var, dedi.

İmam Efendi:

– Ramazan ayı otuz gündür, dedi.

Demek otuz gün boyunca meyhaneler kapalı olacaktı. Bunu öğrendiğine önce üzüldü.

Sonra da İmam Efendi'nin davetini düşündü. Her gün akşam bu camiye takılırım, hoşça vakit geçiririm, dedi. Teklifi kabul etti.

Ertesi akşam, erkenden camiye geldi. Aynı yere oturdu. Namazı hayranlıklar içinde izledi. Namaz sonrası yeni dostlar edindi. Bu dostlarla her gün teravih öncesinde buluşuyordu.

Ramuel, ramazan ayı boyunca cemaate devam etti. Önce salâvatı öğrendi. Birkaç kez namaz kıldı. İbadet etmenin lezzetine vardı. O, artık ramazanın bitmesini hiç istemiyordu.

Fakat ramazan ayı sadece otuz gündü. Derken bayram geldi. Sıkı dostları onu bayramda hiç yalnız bırakmadılar.

Bayram sonrası hayat eski hâline döndü. Meyhaneler tekrar açıldı. Fakat Ramuel meyhaneye dönmedi.

Bir gün, arkadaşlarından birisi merak edip aradı.

– Dostum, meyhaneye uğramaz oldun, dedi.

Ramuel:

– Ben, yeni bir hayata başladım, dedi.

Arkadaşı,

– Nasıl bir hayat, diye sordu.

Ramuel:

– Beni ararsan Ortaköy Camii'ne gel. Akşamları oradayım. Türkler bana Ramuel - Ramazan diyorlar. Artık iki ismim var. Yeni hayatımdan çok memnunum, dedi.

BERAT

Berat aslında zeki bir çocuktu. Fakat dağınık olmayı severdi. Bir iş yaptığında o işin inceliklerine dikkat etmezdi. Kurallara uymamayı bir başarı zannederdi.

Annesi ise onun için her türlü fedakârlığa katlanırdı. Onun için en güzel yemekler yapar, en güzel tatlılar hazırlardı. Sofra kurallarını ona uygulayarak anlatırdı.

Fakat Berat bu inceliklere yine de dikkat etmezdi. Mesela yemek duasını annesi hatırlatmasa hiç okumazdı. Bazen yemeğe büyüklerden önce başlardı. Yemekte çok konuşur, yemekten sonra da ellerini üşenerek yıkardı. Annesi, oğlunun bu durumuna çok üzülürdü.

Bir hafta sonu, halasına misafir oldular. Berat ile kuzeni Nisa gün boyu oyun oynadı. Bu arada

ARKO

akşam yemeği de hazırlanmıştı. Berat hemen sofraya oturdu.

Annesi:

– Berat ellerini yıkadın mı, diye uyardı.

Berat telaşlandı. Nisa, onun telaşlı hâline güldü. Kuzenler birlikte lavaboya geçtiler. Ellerini sabunladılar. Sabunlar köpürdükçe köpürdü. Köpük oyunu oynamaya başladılar. Oyun, eğlenceli bir hâl almıştı ki,

Berat'ın halası,

– Berat, diye seslendi.

Kuzenler ellerini kurulayıp masaya geçtiler. Berat tam yemeğe başlayacaktı ki Nisa onu sessizce ikaz etti. Önce aile büyükleri başlasın, dedi. Berat çok utandı. Yüzü kızardı. Ev sahibi başlayınca Berat da yemeğe başladı. Fakat besmele çekmeyi unutmuştu.

Nisa alçak sesle,

– Bismillahirrahmanirrahim, dedi. Anlarsınız ya...

Berat bu işe biraz daha bozulmuştu.

Nisa'ya,

– Benim besmelemi hep annem hatırlatır, o yüzden unuttum, dedi.

Nisa hafifçe gülerek,

– Besmeleyi kimsenin hatırlatmasına gerek yok ki, dedi.

Nisa'nın titizliği Berat'ın dikkatinden kaçmamıştı. Çünkü kuzeni lokmaları küçük küçük alıyor, ağzında iyice çiğnedikten sonra yutuyordu.

Berat, sofrada Nisa'ya maç anlatmaya başladı. Bu arada bir pirinç tanesi Berat'ın soluk borusuna kaçtı. Berat derin derin öksürmeye başladı. Öksürükler birbirini kovaladı. Annesi, hemen imdadına yetişti. Berat'ın sırtına hafifçe vurdu. Sonunda Berat rahat nefes aldı.

Nisa kıs kıs güldü. Gıcıklık parayla mı?

Berat:

– Ben yumruklu yemeklere alışkınım, dedi.

Nisa:

– Yemekte boş yere konuşursan boğazına pirinç taneleri kaçar. Sonra da gereksiz yere yumruk yersin, dedi.

O gün yemek duasını Nisa okudu. Berat bu işe biraz daha şaşırdı. Çünkü bu duayı ilk kez

duymuştu. Nisa'ya sen iki tane mi yemek duası biliyorsun, dedi.

Nisa:

– Üç tane biliyorum, dedi.

Nisa sofradan kalkarken annesine,

– Anneciğim ellerine sağlık, dedi.

Berat da onu takip etti.

– Anneciğim ellerine sağlık.

Evde gülüşmeler başladı.

Berat hemen hatasını anladı.

– Halacığım eline sağlık, yemeklerin çok güzel olmuş, dedi. Ardından da 'elhamdülillah' dedi.

Beratlar o akşam geç saatte evlerine döndü. Berat çok üzgündü. Annesi durumu fark etti.

Oğluna yaklaşarak,

– Evimize geldik, sevinmedin mi, dedi.

Berat:

– Sevindim. Ama biraz da üzgünüm, dedi.

Sonra da devam etti.

– Nisa çok kibar bir kız. Üç tane yemek duası biliyor. Ben ise bir tanesini zor okuyorum. dedi.

Annesi oğluna sıkıca sarıldı. Onun yanaklarını öptü. İstersen sen de yapabilirsin, dedi.

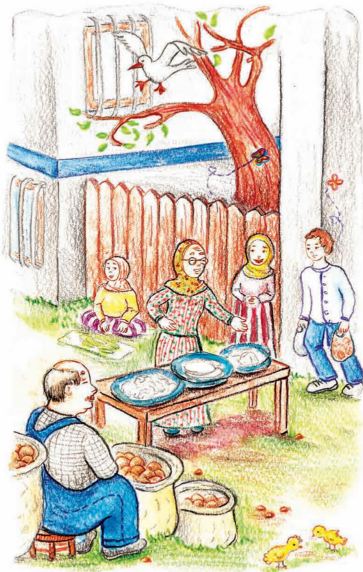
Bu olay ona iyi bir ders olmuştu. O günden sonra Berat yemek yeme adabı ile ilgili bütün incelikleri öğrendi. Artık evde değişik sofra duaları okunuyordu. Sofrada daha titiz davranılıyordu.

Berat tekrar halasına gitmek için sabırsızlanıyordu.

BEYAMCA

Çocukluğumun geçtiği mahallede salı günleri semt pazarı kurulurdu. Çevre köylerden köylüler gelir, pazarda mallarını satarlardı. Mallar, sabahları erkenden kamyonetlerle pazara getirilir, özenle tezgâhlara dizilir, müşterisine dikkatle sunulurdu. Pazarda taze meyve, sebze, reçel, pekmez, turşu bulunurdu.

Ben, tabiatım icabı alışveriş yapmayı severim. Her salı ailemle birlikte pazara çıkardım. Tekerlekli pazar çantasını sürükler, meyveleri pazar çantasına doldururdum. Bozuk paraları bir kenara ayırır, artan paraları kendime harçlık edinirdim. Bazen de pazara yalnız çıkardım. Babamın alışveriş yaptığı tezgâhlardan alışveriş yapar, gururla eve dönerdim.

Pazarda peynir ve pekmez aldığımız bir teyzemiz vardı. Bu teyze, pazardaki üç beş kadından biriydi. Uzun boylu, güleryüzlü, sevecen bir kadındı. Kararlı ve kendinden emin bir duruşu vardı. Belki de öyle gözükmek zorunda idi.

Ben, onun gözlerinde bir anneye ait şefkat dolu bakışları hemen yakalardım. O da benimle mutlaka konuşur, yanaklarımı sıkar, bana iltifat ederdi. Müşterilerini bir misafir gibi karşılar, onlarla sohbet ederdi. İşini en güzel şekilde yapardı. İri bıçağı eline alır, peynirleri büyük bir titizlikle keser, ufaltmadan sarar, hesabını inceden inceye yapardı. Onda ticaretin ince sırları ile kadınlığın dikkat ve titizliği birleşmişti. Bir müşterisi, farklı bir tezgâhtan alışveriş yapsa gözucuyla hemen yakalar, çaktırmadan hesabını sorar, kibarca fırçalardı. Peynirlerinin reklâmını yapmayı da ihmal etmezdi.

Bir de patates satan bir amcamız vardı. Bu amca, 60-65 yaşlarında, hafif şişman, orta boylu, tombul bir adamdı. Saçı sakalı ağarmıştı. Neşeli bir insan olduğu her hâlinden belliydi. Geniş pantolonların üzerine de aynı renkte yelek giyerdi. Cep saatinin zinciri kemerine kadar uzanırdı. Kalın bir fesi vardı. Yaz kış başında dururdu.

Beyamca, patatesleri tezgâha dizer; yemeklik olanı ile kızartmalık olanını birbirinden ayırırdı. Patatesin irisini, sarısını getirirdi. Doğrusu, patatesten de anlardı. Pazarda, herkes malını satmak için müşteri kollarken Beyamca hiç oralı olmazdı. Yer minderine oturur, başını bir çuvala yaslar, kısmetini beklerdi. Müşterisi onu iyi tanır,

– Beyamca, sen zahmet etme, ben tartarım der; parasını kadife cüzdana uzatırdı.

Beyamca onları tatlı dille uğurlardı. Belli ki az konuşur, çok dinlerdi. Bu kadar rahat davranması dikkatimi çekmişti.

Bir gün dayanamayıp sordum.

– Amcacığım, görüyorum ki patates satıyorsun ama hiç oralı değilsin. Herkes daha fazla satış yapmak için çabalarken senden hiç ses çıkmıyor, dedim. Gülümseyerek,

– Yavrum, bağıran da satıyor bağırmayan da, dedi.

Doğru, bağıran da satıyor bağırmayan da. Hatta bizimki diğerlerinden fazla bile satıyordu. Ama ben onu uyuklarken bile görürdüm. O vakit uyandırmak isterdim. Babam bırakmazdı.

– Değme, uyusun.

Hazır sormuşken bu durumu da sorsa mıydım acaba?

Delikanlı cesaretimi toplayarak,

– Amca, ben sizi uyuklarken bile görüyorum. O zaman nasıl satış yapıyorsun? Müşteri malını alıp da parasını vermezse nasıl fark edersin?

Beyamca hiç şaşırmamıştı. Belli ki müşterisine karşı sonsuz bir güveni vardı. Elini havaya kaldırdı. Kocaman avucunu açtı. İri parmaklarını havada gezdirirken kalın dudaklarından şu iki kelime döküldü.

– Bizden olsuuun.

BEYZA BEBEK

Ebrular'a ilk kez yabancı bir ülkeden misafir gelmişti. Çok sevinçliydi. Onlarla iletişime girebilmek için her yolu deniyordu. Bazen de ortak oyunlar oynuyordu. İkinci günden itibaren saklambaç oynamayı öğretmişti.

Ebru'nun mavi gözlü, sarı saçlı, çok sempatik bir bebeği vardı. Misafirler, onu da çok sevmişti. Onunla arkadaş gibi idiler. Her gün akşam bu bebekle konuşurlardı. Özellikle de Erica Hanım'ın bebeğe olan ilgisi Ebru'nun çok hoşuna gitmişti.

Bir gün aralarında şöyle bir konuşma geçti.

– Bu bebeğin adı nedir?

– Beyza.

– Annen mi aldı?

– Hayır, teyzem aldı. Doğum günümde aldı.

– Sen, beş yaşına mı girdin?

– Bilemedin; altı yaşıma girdim.

– Bebeğini sevebilir miyim?

– Tabi ki sevebilirsiniz.

Erica Hanım, bebeğe çok ilgi gösterirdi. Gün boyunca İngilizce ninniler söylerdi. Ebru, bu ilgiden hayli memnun kalırdı. Diğer misafirler de bebeği severdi.

Ebru, bu sevginin devamını istiyordu. Bu yüzden akşamları bebeğini alıp misafirlerin arasına katılıyordu. Bebeği sevme süresi de her gün biraz daha uzuyordu. Bebek, mavi gözlerini açıp kapatabiliyor, bazı kelimeleri söyleyebiliyordu.

– Şu düğmeye basarsanız 'merhaba' der. Şuna basarsanız 'hoşçakalın' der.

– Başka neler yapar?

– Elini sıkarsanız güler, kulağını çekerseniz ağlar.

– Çok şeker bir bebek.

– Güzel sorulara 'yes' diye cevap verir. Kötü soru sorulursa 'no' diye cevap verir. Tabi ki yanlış tuşa basmazsanız.

Bu bebek, evin maskotu idi. Ne zaman başka bir konu açılsa, Beyza Bebek acıkır, Beyza Bebek ağlar, Beyza Bebek gülerdi.

– Beyza Bebek'e hangi misafir en güzel masalı anlatırsa onun kucağında uyurdu.

Ebru'nun bu isteği de yerine gelirdi. Misafir aile, zayıf Türkçeleri ile her akşam oyuncak bebeğe masallar anlatırdı. Fakat bu bebeğin uyumaya niyeti yoktu. Evin şirin kızı Ebru ne zaman uyursa, Beyza Bebek de o zaman uyumuş olurdu. İkisi de aynı yatağa uzanırdı.

Bir hafta boyunca her şey Türk usulü idi. Yemekler, kahveler, müzikler, sohbetler…

Son güne gelinmişti. Ev sahipleri ile misafirleri, havaalanına gittiler. Onları havaalanında bir sürpriz daha bekliyordu.

Annesi ile Ebru, misafirlerine bir hediye paketi hazırlamıştı. Ebru'nun bir de ricası vardı. 'Lütfen, evinize girmeden açmayınız.'

Misafir aile çok duygulandı. Böyle bir güzellik karşısında biraz da mahcup oldular. Sürpriz hediyelerini aldılar, kuş olup uçtular.

Yolcular, evlerine ulaşınca mutlaka arayacaklardı. Çünkü evlerine varıncaya kadar ev sahibinin emaneti sayılırlardı. Bu adet, Türk misafirperverliğinin son noktası idi.

Beklenen telefon nihayet geldi. Erica Hanım hem seviniyor, hem de sevincinden ağlıyordu. Çünkü paketin içinden Beyza Bebek çıkmıştı. Ebru, onlara en sevdiği oyuncağını hediye etmişti.

Erica Hanım:

– Bilseydim, bu hediyeyi almazdım. Bu bebek, kızınızın en sevdiği oyuncak idi, dedi.

Ebru'nun Annesi,

– En sevdiğimiz şeylerden fedakârlık yaparak gerçek sevgiyi yakalayabiliriz, dedi.

Beyza Bebek artık sınırlar ötesinde idi. Ona her akşam Anadolu masalları anlatılıyordu. Her gün yeni ninniler söyleniyor, yeni masallar okunuyordu.

Bir zaman sonra Erica Hanım'ın dünyalar güzeli bir torunu doğdu. Mavi gözlü sevimli bir bebekti. Adını Beyza koydular. Ona Türkçe masallar okudular, ninniler söylediler. Küçük Beyza, hem İngilizce öğreniyor, hem de Türkçe.

RAMAZAN HEYECANI

Benim doğduğum memlekette ezan okunmazdı. Semtimizin uzun minareli, aydınlık camileri yoktu. Bu eksikliği en çok ramazan ayında hissederdim. Ramazan ayı gelince ailem oruç tutardı. Babam, memleketin ramazanlarını ve bayramlarını anlata anlata bitiremezdi. Ben de hep merak ederdim. Acaba memlekette ramazan ayı nasıl geçer diye?

Bir ramazan ayını memleketimizde geçirmek üzere ailecek karar aldık. Ramazan öncesi Türkiye'ye geldik. Dedeme misafir olduk. Ramazana bir gün kala şehrin havası birdenbire değişti. Minareler ışıklandırıldı. İftar çadırları kuruldu. Ramazan şenlikleri için güzel mekânlar hazırlandı. Gece geç saatlere kadar havai fişekler atıldı.

İlk teravih namazını kılmak için dedemle birlikte camiye gittik. İlk kez şadırvanda abdest alıyordum. Şadırvanın etrafında çok sayıda insan halkalanmıştı. Çocuklar, yaşlılar ve gençler kollarını ve paçalarını sıvamış, abdest almak için sıra bekliyorlardı.

Dedeme şaka yollu sordum.

– Dede bu insanlar ne yapıyorlar?

– Abdest alıyorlar, oğlum.

– Bu kadar abdesti ne yapacaklar?

Dedem hafifçe gülümseyerek,

– Namaz kılacaklar oğlum. Önce abdest alınır, sonra namaz kılınır, dedi.

Birazdan biz de abdest almaya başladık. Ben, dedemi taklit ediyordum. Sağımda solumda onca insan hem abdest alıyor, hem de uğultulu seslerle bir şeyler okuyorlardı. Oymalı şadırvan etrafında su sesi, ezan sesi ve çocuk cıvıltıları birbirine karışıyordu. Benim gibi, şadırvanda abdest almaya alışık olmayanlar için bu tarihi yapı büyülü bir mekâna dönüşmüştü.

Abdest alıp cemaate karıştık. Yaşlı teyzeler ve küçük kızlar beyaz örtülere bürünmüş, gruplar

hâlinde camiye doğru ilerliyorlardı. Asırlık cami, misafirlerini ihtişamına layık bir ciddiyetle karşılıyordu. İçerisi tıka basa dolu idi. Yine de caminin huzur dolu ikliminde herkese yer vardı. Bir safta yerimizi aldık. Çok heyecanlıydım. Arka taraftan bembeyaz bir takke uzandı. Dedem, takkeyi alıp başıma taktı. Aman Allah'ım, ne hoş bir duygu.

Namaz başladı. Yetişkin bir insana yakışır ciddiyetle tekbir aldım. Yaşlı amcalarla omuz omuza namaza durdum. Boyum, yetişkin bir insanın ancak dirseklerine geliyordu.

Namaz süresince çevremi izliyordum. İnsanlar birlikte eğiliyor, birlikte doğruluyor, birlikte oturup kalkıyorlardı. Onca insan sanki bir fert olmuştu. Özellikle secdeye varışları bana çok manalı geliyordu. O anda sanki bütün cemaat bu dünyadan kopuyordu. Ayakta yalnızca ben kalıyordum.

Selamdan sonra cemaat hep bir ağızdan salâvat okunmaya başladı. İlk kez duyduğum bir şeydi bu. Koroya herkes katılıyordu. Benden daha küçük çocuklar bile, var güçleriyle bağırıyorlar, adeta büyüklerin sesini bastırmaya çalışıyorlardı. Koca camide yalnızca ben susup kalmıştım. Sanki ben bu yere ait değildim. Çünkü herkesin ezbere bildiği ve

büyük bir heyecanla okuduğu şeyi, ilk kez duyuyordum. O anda düşüncelerim dağıldı. Bir boşluğa düşer gibi oldum. Gözlerim doldu, ağlamaklı oldum. Koca cami bir anda bana dar gelmeye başladı.

Dedem durumu fark etti, kulağıma eğilip,

– Bizim gibi yap; Allah kabul eder, dedi.

Ben de öyle yaptım. Gönlümü yalancı bir dudak okuması teselli etti. Namaz sonrası ramazan eğlencesine katıldık. Hayli eğlendik.

O gece heyecandan geç saatlere kadar uyuyamadım. Gece yarısı şiddetli bir sesle uyandım. Bu ses, sahur topunun sesiymiş. Ardından davulcu geldi. Harçlığımdan ayırdığım parayla davulcuya bahşiş verdim. O anda dünyada çok az çocuğun tadacağı bir mutluluk tattım.

O günkü orucumu dedeme sattım. Diğer oruçlarımın da alıcıları çıktı. Ramazan boyu şehir ezana göre hareket ediyordu. İftarda ezan, sahurda ezan, sofrada ezan, camide ezan… İftar, sahur, teravih derken günler günleri kovaladı. Ramazan ayı bitti. Büyük bir bayram geldi. Bayramda gurbet ellerden gelmiş olmanın ayrıcalığını yaşadım.

Bayramın son günü dedemlerle vedalaştık. Artık ayrılık vakti gelmişti. Dedemler ve kuzenlerim, bizi uğurlamak için havaalanına kadar geldiler. Tekrar gurbetin yolunu tuttuk.

Aklımda bir ramazan ayı kaldı. Ramazan sokağı, ramazan mahallesi, ramazan şehri, ramazan ülkesi.

Dilimde teravihten kalma bir cümle,

– Allahümme salli ala Seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ve sellem.

MELEK

Benim adım Melek. Beşinci sınıfa gidiyorum. Okulumun incisi sınıfımın birincisiyim. Öğretmenimi, ailemi, okulumu ve çiçeklerimi çok seviyorum.

Geçen sene öğretmenim, karneme 'sen bir meleksin' diye yazmıştı. Ben zaten Melek'im ama öğretmenim bilmiyor mu diye merak ettim. Konuyu Tuğçe'ye açtım.

Tuğçe:

– Yani 'sen meleklere çok benziyorsun, demek istemiştir' dedi. Çok şaşırdım. Hemen kendimi meleklerle kıyaslamaya başladım.

Melekler kanatsız uçarmış. Ama ben hiç uçamıyorum. Kanatlarım da yok. Hem nasıl uçayım? Uçsam, bir de geri dönmesem ne yaparım? Anlaşılan ben uçma özürlü bir meleğim.

Bazen annem,

– Melekler az konuşur, der.

Duyduğuma göre melekler çok iyi kalpli imişler. Yaramazlık nedir bilmezlermiş. Avuçlarıyla yağmuru taşır, çiçekleri bile sularlarmış. Melekler hiçbir şey yemez içmez yine de acıkmazlarmış.

Bilmediklerim de var. Meleklerin saçlarını kim örer? Onlara kim masal okur? Kışın hasta olurlar mı?

Ben, hasta olunca öğretmenimden izin istemiştim de öğretmenim,

– Melekler hasta olmaz, demişti.

Nerdeyse, ben Melek değilim diyecektim. Melek değilsem kimim? Şule miyim, Fatma mıyım, Zehra mıyım peki? Galiba ben biraz tembel meleğim. Ya da azıcık meleğim azıcık değilim.

Bizim üst katta oturan bir abla var. O benden daha melektir. Onun kalın kalın kitapları var. O her şeyi biliyor diye ona gittim.

Beni görünce,

– Gel meleğim gel, sen gel ki evimize şeytan yaklaşmasın demez mi?

– Allah korusun, dedim.

Merak ettiğim sorularıma cevap buldum. Daha başka şeyler de öğrendim. Meğer melekler her engeli aşarlarmış. Duvardan bile geçerlermiş. Aynen lazer ışını gibi. Oyuncak lazer değil, sahici olanı. Melekler, bir anda birden fazla yerde bulunurlarmış. Mesela televizyon açıyorsun aynı anda binlerce yerde oluyorsun; onun gibi. Bir saniyede ta Amerika' ya gider, oradan da Japonya'ya geçerlermiş. Aman Allah'ım, bu ne sürat.

Bir de,

– Meleklerin anne babaları yoktur, dedi.

– Hepsi öksüz mü kalmış, dedim.

Bir güldü ki anlatamam. Meğer melekler anne babadan doğmazlarmış. Cinsiyetleri de yokmuş. Hiçbir şey yemez içmezlermiş. Annemin yemeklerini bile yemezlermiş. Yaptıkları işlerden lezzet alırlarmış. Bu lezzet, yemeğin lezzetinden daha tatlı imiş.

– Onları lazer ışını ile olsun göremez miyim, dedim.

Biraz gülümsedi. Onları görmek istersen hep iyilik yap, onların varlığını kalbinde hissedersin, dedi. Bir de hastaların, öksüzlerin, yaşlıların yanında hissedersin. Onları annelerin bakışında yakalarsın, bebeklerin avucunda bulursun, dedi. Gecede, gündüzde, gülde, çiçekte, hatta rüyanda bile görürsün, dedi.

– Ben bunları zaten görüyorum, dedim.

Hiç şaşırmadı. Usulca çenemi sıktı. Gözlerimden öptü.

– Sen sahici bir meleksin, dedi.

* * *

BU KİTAPLA İLGİLİ NOTLARIM